

Sjcherning: Det er en ganske naturlig Ting, at det maa være Udvalgets Pligt mellem 2den og 3die Behandling at undersøge de nærmere Oplysninger, Ministeriet har modtaget, og det vilde jo være ønskeligt, om man kunde komme til en Overenskomst i denne Henseende. Vanskeligheden forekommer mig at ligge, foruden i Realiteten, i den specielle Maade, hvorpaa den ærede Indenrigsminister opfatter Loven angaaende Indquarteringsvæsenet. Mig forekommer det, at det ligger i Sagens Natur, at den ikke kan forstaaes saaledes. Loven om Indquarteringsvæsenet gaaer ud paa at dele visse Forpligtelser mellem visse forskellige Personer; der er saaledes visse Forpligtelser, som paaligge Staten i een Form, og andre, som paaligge den i en anden. Af disse Forpligtelser er der nogle, som Staten har overtaget i Forbindelse med Kommunen, og andre, som den alene skal opfylde. Med Hensyn til de Forpligtelser, Staten alene skal opfylde, hvor den for sin Regning skal fyldestgjøre Krigsministeriets Fordringer, forekommer det mig, at den Kommunen tillagte Medvirkning kun kan være nødvendig, naar Staten behøver det, og at det, naar Kommunen kun er dækket, maa ligge i Statens egen Magt at fyldestgjøre de Fordringer, der kunne stilles. Kommunens Mellemkomst maa kun være at forstaae saaledes, at den paa en vis Maade er Borgen for, at Fordringerne fyldestgøres; thi de kunne efter deres Natur til enkelte Tider fremkomme paa Steder, hvor Regjeringens Mellemkomst ikke er mulig, men forsaavidt Staten selv tilfredsstillede kan fyldestgjøre Fordringerne, kan det ikke være muligt, at Regjeringen, ikke skal kunne frigjøre sig for Kommunens Mellemkomst. Lad os forudsætte, at Staten eiede en Hovedvagtbygning i en Garnisonsby og sagde: Her er en tilstrækkelig god Hovedvagtbygning, og lad os sætte, at Militairetaten erklærede sig tilfreds med den, skulde Kommunen saa ved Siden deraf kunne gaae hen og slutte Handel om en ny Hovedvagtbygning og paalægge Staten at betale den? Det Samme er Tilfældet med Sygestuen eller Hospitalet. Alle Hospitalsudgifter afholder Regjeringen alene, og Kommunen er med Hensyn dertil kun en Mellemhandler, der skal skaffe tilveie, hvad der behøves. Men lig-

ger det da ikke i dette Forholds Natur, at, naar Kommunen, for at tilfredsstille Fordringerne, tilbyder Midler, der ere saa urimelige og i saa høj Grad afvigende fra det, de kunne tilfredsstilles med paa andre Steder, som her er Tilfældet, Regjeringen da træffer Foranstaltninger for selv at tilfredsstille Fordringerne. Dersom Regjeringen tog Aalborg Slot og indrettede den bedste Deel deraf til et Hospital, som var fuldkommen tilfredstillende for 40 Syge, og dersom Krigsministeriet erklærede, at det ikke kunde ønske noget bedre Hospital til saamange Syge, — skulde Aalborg Commune saa have Ret til at paatvinge Regjeringen et andet Hospital? Det kan Loven umuligt have meent. Communerne ere ved Loven gjorte til Regjeringens lovmæssige Mandatarier og forpligtede til, hvor Regjeringen ikke er tilstede og ikke til betimelig Tid kan skaffes tilstede, at handle paa dens Vegne og med egen Magtfuldkommenhed; men naar Regjeringen kan komme tilstede, maa den som enhver anden myndig Person være Herre over sine egne Midler og selv kunne tilfredsstille de Fordringer, der stilles til den, dersom dens Mandatarier handle, hvad jeg her vil kalde ubilligt mod den. Jeg er fuldkommen overbevist om, at Enhver, som undersøger de Fordringer, der gjennem Aalborg Commune stilles til Regjeringen, maa erkjende dem for at være i den allerhøieste Grad ubillige, og jeg er fuldkommen overbevist om, at naar man som privat Mand kom til Aalborg og søgte at sørge for at skaffe de samme Fornødenheder tilveie, skulde man kunne skaffe dem billigere selv med nye Bygninger. Her er Spørgsmaal om et Hospital til 40 Syge, og Bygningen dertil, som vi skulle betale, er vurderet til 30,000 Rd. Men jeg vil slet ikke holde mig dertil, jeg vil holde mig til den oprindelige Fordring af 1500 Rd. om Aaret for at fyldestgjøre en Bataillons Krav paa Sygestue, medens en anden Commune, hvor Alt erklæres for at være godt, hvorfra man aldrig hører nogen Klage, og som maaffee i den Retning er den bedste, der findes i Landet, nemlig Nyborg, med leiede Localer fyldestgjør de samme Fordringer for 4 à 600 Rd. om Aaret. Der kan ikke eksistere nogen i sig selv saa urimelig Lov, som paabyder, at jeg, der